

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 30/2024-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátskou kanceláriou Perhács, s.r.o., Jelenec 353, proti uzneseniam Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16CoPr/4/2021 z 3. marca 2022 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/129/2022 z 28. septembra 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 6. januára 2024 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru uzneseniami o jeho žalobe o zaplatenie osobného príplatku colníka. Obe rozhodnutia žiada zrušiť a vec vrátiť súdom na ďalšie konanie.

II.

2. Sťažovateľ sa ako žalobca proti žalovanému Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky (ďalej len „finančné riaditeľstvo“) domáhal zaplatenia 13 832 eur ako osobného príplatku (zložky služobného príjmu colníka) za obdobie od 12. januára 2009 do 11. augusta 2017 potom, ako bolo súdom rozhodnuté, že jeho služobný pomer bol v roku 2009 neplatne skončený a sťažovateľovi za čas neplatného skončenia bol doplatený služobný plat, no bez tohto príplatku. Sťažovateľ tvrdil, že príplatok mu nebol odňatý, keďže rozhodnutie o tom mu nebolo doručené, tak ako to predpokladá § 254 zákona č. 200/1998 o štátnej službe colníkov a o zmene a doplnení niektorých ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o štátnej službe colníkov“). Okresný súd medzitýmnym rozsudkom rozhodol, že nárok sťažovateľa je daný.

Proti tomu podalo finančné riaditeľstvo odvolanie, v ktorom namietlo aj nedostatok právomoci súdu, pretože vzťahy vyplývajúce zo štátnej služby colníkov nie sú súkromnoprávne vzťahy.

3. Krajský súd rozsudok okresného súdu zrušil, konanie zastavil a vec postúpil riaditeľstvu, ktoré má rozhodnúť o nároku sťažovateľa. Podľa krajského súdu okresný súd nemal posudzovať rozhodnutie o odňatí osobného príplatku, keďže ide o správny akt. Rozhodnutím o neplatnosti skončenia služobného pomeru sťažovateľa bola vec vrátená žalovanému na ďalšie konanie a došlo k navráteniu stavu pred neplatného skončenia služobného pomeru. Sťažovateľ má právo na preskúmanie rozhodnutí žalovaného podľa právnych predpisov upravujúcich služobný pomer, ktoré vylučujú použitie Zákonníka práce a umožňujú súdny prieskum len v správnom súdnictve.

4. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie z dôvodov podľa § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Poukazoval najmä na to, že o rozhodnutí o odňatí osobného príplatku sa dozvedel v septembri 2017 v súvislosti s výplatom služobného príjmu bez osobného príplatku. Vtedy sa už nemohol domáhať nápravy v správnom súdnictve ani ako opomenutý účastník pre uplynutie prekluzívnej lehoty podľa § 179 Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“).

5. Najvyšší súd dovolanie sťažovateľa ústavnou sťažnosťou namietaným uznesením zamietol. Poukázal na právnu úpravu obsiahnutú v § 220 a nasl. zákona o štátnej službe colníkov o osobitnom konaní vo veciach služobného pomeru, ktorého zmysel spočíva v tom, aby sa v ňom prejednali všetky veci týkajúce sa štátnej služby colníkov. Na tento záver nemá vplyv ani prijatie od 1. apríla 2019 účinného zákona č. 35/2019 Z. z. o finančnej správe a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o finančnej správe“), pretože jeho účinnosťou nezaniklo právo sťažovateľa, ktoré vzniklo ešte za účinnosti zákona o štátnej službe colníkov. Najvyšší súd poukázal na § 314 ods. 1 a 3 zákona o finančnej správe, podľa ktorého na konanie vo veciach služobného pomeru colníkov, ktoré sa začalo pred 1. júlom 2019 podľa predpisov účinných do 30. júna 2019 a nebolo pred 1. júlom 2019 právoplatne skončené, sa vzťahujú predpisy účinné do 30. júna 2019. V tomto konaní má konať orgán príslušný na konanie voči príslušníkovi finančnej správy, a preto krajský súd postupoval správne, keď vec postúpil finančnému riaditeľstvu.

III.

6. Sťažovateľ popisuje dôvody, pre ktoré považuje rozhodnutie o odňatí príplatku za nedoručené. Z toho vyvodzuje, že má právo na zaplatenie osobného príplatku. Poukazuje na to, že o rozhodnutí sa dozvedel až v septembri 2017, keď mu bola vyplatená mzda bez osobného príplatku. Poukazuje na pasivitu finančného riaditeľstva, ktorému bola vec po zastavení konania postúpená. Tvrdí, že finančné riaditeľstvo nereaguje na jeho žiadosť o informáciu o stave konania a na sťažnosť na prieťahy v konaní. Namietané porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sťažovateľ odôvodňuje tým, že súdy sa nezaoberali jeho podstatnou argumentáciou.

IV.

7. Proti ústavnou sťažnosťou namietanému uzneseniu krajského súdu sťažovateľ podal dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd ústavnou sťažnosťou namietaným uznesením. Táto právomoc najvyššieho súdu vylučuje právomoc ústavného súdu vo vzťahu k uzneseniu krajského súdu.

Preto bola ústavná sťažnosť v rozsahu proti rozsudku krajského súdu pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) odmietnutá.

8. V rozsahu proti ústavnou sťažnosťou namietanému rozhodnutiu najvyššieho súdu je ústavná sťažnosť neprípustná a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde odmietnutá. Namietané rozhodnutie najvyššieho súdu nie je rozhodnutím vo veci nároku sťažovateľa, teda o tom, či finančné riaditeľstvo má sťažovateľovi zaplatiť ním požadovaný osobný príplatok, ale rozhodnutím o procesnej otázke právomoci. Najvyšší súd dospel k záveru, že vec sťažovateľa nie je súkromnoprávnym sporom podľa § 3 CSP, a preto je dôvod na zastavenie konania pred všeobecnými súdmi podľa § 10 ods. 1 CSP s tým, že vec sťažovateľa sa postupuje finančnému riaditeľstvu. Vec sťažovateľa tak má byť predmetom administratívneho konania, v ktorom sa má rozhodnúť o tom, či mu bude vyplatený nesprávne žalobou uplatnený osobný príplatok. Toto prebiehajúce administratívne konanie treba podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde považovať za právny prostriedok nápravy, ktorý sťažovateľovi zákon priznáva na ochranu jeho základných práv a slobôd, keďže finančné riaditeľstvo sa v zákonom o štátnej službe colníkov upravenom administratívnom konaní musí vysporiadať s otázkou, či má sťažovateľovi doplatiť osobný príplatok. I voči nečinnosti alebo nesprávnosti postupu finančného riaditeľstva môže sťažovateľ realizovať svoje ústavné práva na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie tak, ako to predpokladá SSP v úprave žaloby proti nečinnosti orgánu verejnej správy a všeobecnej správnej žaloby.

9. Čo sa týka námietky sťažovateľa spočívajúcej v tom, že súdy sa nezaoberali jeho argumentáciou, a preto namietanými rozhodnutiami došlo k porušeniu jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, treba uviesť, že z rozhodnutí krajského a najvyššieho súdu je zrejmá presná a dôsledná argumentácia, ktorá viedla k záveru, že konanie o veci sťažovateľa má byť zastavené a jeho vec postúpená riaditeľstvu. Preto je táto námietka zjavne neopodstatnená.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. januára 2024

Robert Šorl
predseda senátu